

ved Sen. Thi efter hvad man vel maa antage, og hvad der ogsaa synes at være erkjendt af den høitagtede Finantsminister, er det dog igjennem Domstolene, at man skulde fremvinge Afleveringen, uden at den daglige Mulet kunde effectueres gjennem en blot administrativ Foranstaltning. Jeg troer derfor, at det var bedre, at Sen reent bortfaldt. At Treddiemand skulde kunne narres, naar Collecteurerne bleve i Besiddelse af disse Papirer, kan jeg ikke paa nogen Maade indsee; thi for det Første er den Fuldmagt, som Collecteuren skal være i Besiddelse af, Noget, som ikke i nogen Maade er Publikum bekendt. Nu vil det sees af Loven, at han efter den bestemte Tids Forløb ikke længere er Collecteur, og, dersom man kunde antage, at der var nogen Collecteur saa dumdriftig og Nogen i Publicum saa godtroende, at de modtog Lotterisedler endnu efterat Lotteriet var ophævet, saa ville de jo ligegodt kunne gøre dette enten Collecteurens Fuldmagt ligger hos ham eller hos Finantsbestyrrelsen, hvorom Publicum ikke har nogen Kundskab, og de Blanquetter, hvoraf han er i Besiddelse, kan heller ikke gøre ham anden Tjeneste, end han kunde skaffe sig selv ved at lade dem eftertrykke, naar Afleveringen virkelig foregaaer. Men dersom nogen Collecteur skulde have en saadan baade svigagtig og driftig Plan: at benytte disse Blanquetter til at udstede Lotterisedler selv, vel at mærke paa Lotteriets Regning, efterat Lotteriet var ophævet, dersom Nogen skulde gøre dette, saa vilde han ogsaa let kunne tilbageholde nogle af disse Sedler og bte indtil der overgik ham Dom til Mulet. Jeg troer derfor, at denne Paragraph beqvemt kan bortfalde. Det vilde i Grunden ikke være nødvendigt at fremsætte noget Endringsforslag i den Henseende, da det er tilstrækkeligt for dem, som ere af denne Mening, at votere mod Paragraphen. Men da Sagen nu har været omventileret, og forat det ikke skulde undgaae Forsamlingens Opmærksomhed, at den Mening endnu vil søge at gøre sig gjældende, at Paragraphen er overflødig, saa har jeg troet at burde fremkomme med et

saadant Endringsforslag, som jeg troede vilde vinde Bifald ogsaa hos enkelte Andre.

Finantsministeren: Hvad det Spørgsmaal angaaer, om § 2 er overflødig eller ikke, da troer jeg, at de Grunde, som jeg ved Sagens første Behandling har havt den Ære at fremføre, allerede tilstrækkeligt tale for, at Regeringen ikke anseer den for at være overflødig, hvilket ogsaa turde følge deraf, at Paragraphen staaer anført i Lovudkastet. Man har vist ingen stor Disposition til at anføre flere Paragrapher i et Lovudkast end høist nødvendigt, og Grunden til, at en saadan Paragraph her er optagen, er derfor den, at man har anseet den for nødvendig. Det forhold sig nemlig saaledes, at Collecteurerne have virkelige Fuldmagter og det ikke blot saadanne, som kaldes Fuldmagter, men som ere inscriberede som saadanne. Ifølge denne Fuldmagt stilles der Caution af Collecteuren, men kun Caution for de Pengemidler, der antroes ham, men ikke nogen Caution, som hæfter for Tilbageleveringen af selve Fuldmagten og hvad dermed staaer i Forbindelse. Nu er det vistnok aldeles utvivlsomt og yderligere bekræftet ved den høitærede Jurists Udtalelse derom, som nu havde Ordet, at man ved Domstolene kan søge en Collecteur tilpligtet at tilbagelevere disse Ting, naar han maatte være in mora dermed; men ligesom Domstolene under alle Omstændigheder neppe vilde finde sig foranledigede til at fremvinge dette under en saa høi daglig Mulet som 5 Rbd., saaledes er det sikkert, at naar man skulde følge denne Vej, saa vilde Mulleten først kunne løbe fra den Dag, da Dommen blev affagt, hvorimod jeg dog skulde ansee det for temmelig utvivlsomt, naar denne Paragraph bibeholdes, at da enhver Domstol, naar der bliver Spørgsmaal om Muletens Idømmelse, maa finde sig forpligtet til at idømme Mulleten ikke fra Paakjendelsens Dag men allerede fra den Dag, da Fristen af de 14 Dage er udløbet, altsaa fra den 15de Dag, idet der jo staaer i Loven med klare Ord: „under en Mulet af 5 Rbd. for hver Dag denne Termin overskrides“.